

वा० रा०

॥ ८१ ॥

प्रकृतेतदप्रसंगइत्याह ॥ रामः किमिति ॥ २६ ॥ अगुणं दोषव्यसनरूपं ॥ निरयः पापं ॥ कल्मषं मालिन्यं ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ त्वया विहतया रामस्यश्रिया ते न किंचि
त्फलमितिशेषः ॥ भरतस्यत्वदनुरूपमतिवाभावात्तदलं वृथाश्रमेण हियतोलोकतः प्राप्तः परिवादश्च ते रक्ष्यः परिहार्यो भवति ॥ एवंचलोकापवादमात्रमस्यफलं नान्यत्किंचि
दितिभावः ॥ ३० ॥ ३१ ॥ एतद्वचः सित्थार्थवचः हियतः कृपणंमार्गमास्थाय येयंत्वया कुचेष्टारूपा चेष्टाकृता सा साधुपथादपेता ॥ ३२ ॥ सर्वेच अयोध्यावासिनोज

इत्येनमत्यजद्राजासगरोवैसुधार्मिकः ॥ रामः किमकरोत्पापं येनैवमुपरुध्यते ॥ २६ ॥ नहि कंचन पश्यामोराघवस्यागुणं वयं ॥ दुर्ल
भोत्स्यस्यनिरयः शशांकस्येव कल्मषं ॥ २७ ॥ अथवादेवित्वं कंचिद्वोषं पश्यसिराघवे ॥ त्वमद्यब्रूहितत्वेन तदारामो विवास्यते ॥ २८ ॥ अ
दुष्टस्य हि संत्यागः सत्पथेनिरतस्य च ॥ निर्दहेदपिशक्रस्य द्युतिं धर्मविरोधवान् ॥ २९ ॥ तदलं देविरामस्य श्रिया विहतया त्वया ॥ लोकतो
पिहितेरक्ष्यः परिवादः शुभानने ॥ ३० ॥ श्रुत्वा तु सिद्धार्थवचो राजा श्रान्ततरस्वरः ॥ शोकोपहतया वाचा कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥ ३१ ॥ एत
द्वचो नैच्छसि पापरूपे हितं न जानासि ममात्मनो यवा ॥ आस्थाय मार्गं कृपणं कुचेष्टा चेष्टाहिते साधुपथादपेता ॥ ३२ ॥ अनुव्रजिष्याम्य
हमद्य रामं राज्यं परित्यज्य सुखं धनं च ॥ सर्वेच राज्ञा भरतेन च त्वं यथा सुखं भुंक्ष्व चिराय राज्यं ॥ ३३ ॥ इत्यार्षे श्रीरा० वा० आ० अ० प
ट्टत्रिंशः सर्गः ॥ ३६ ॥ ॥ ३७ ॥ ॥ ३८ ॥ महामात्रवचः श्रुत्वारामो दशरथं तदा ॥ अभ्यभाषत वाक्यं तु विनयज्ञो विनीत
वत् ॥ १ ॥ त्यक्तभोगस्य मेराज न्वनेन न्येन जीवतः ॥ किं कार्यमनुयात्रेण त्यक्तसंगस्य सर्वतः ॥ २ ॥

इतिरामाभिरा० षट्त्रिंशः सर्गः ॥ ३६ ॥

॥ ३७ ॥

॥ ३८ ॥

नाः राज्ञा भरतेन च चत्स्वर्थे ॥ ३३ ॥ रामो धीरोदात्तत्वेन कैकेयीपरितोषायाह ॥ महामात्रेति ॥ महामात्रः सिद्धार्थः विनीतवत्
विनीतः सन् ॥ १ ॥ अनुयात्रेण अनुयात्रावता सैन्येन त्यक्तसंगस्य सर्वतः ॥ असंगो ह्ययमात्मेति श्रुतेः ॥ २ ॥

अ० का०

॥ ८१ ॥